

РЕШЕНИЕ

№ 1282

гр. Пловдив, 21.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

при участието на секретаря Христина Ал. Борисова
като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно
наказателно дело № 20225330200976 по описа за 2022 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН**.

Образувано е по жалба от П. Л. К., ЕГН: *****, с адрес: *** **против** Наказателно постановление № 02-БДС-881/10.01.2022 г., издадено от Г.Н.М. – ***, с което на основание чл. 81, ал. 2, т. 2 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **30 (тридесет) лева** за нарушение по чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД.

В жалбата се навеждат доводи за необоснованост на атакуваното наказателното постановление (НП). Жалбоподателката оспорва приетата за установена фактическа обстановка и извода на административнонаказващия орган издаденият ѝ паспорт, чиято валидност е била изтекла, да е изгубен. Твърди след издаването на НП да е върнала паспорта, който е обявен за изгубен, когато е отишла да получи новия си паспорт. В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и поддържа жалбата. Моли наказателното постановление да бъде отменено. Пледира да е знаела къде се намира процесният паспорт към датата, приета като момент на извършване на нарушението, но да не го е носила със себе си при посещението си във Второ РУ при ОДМВР – Пловдив за подаването на заявление за издаване на нов паспорт. Поддържа, че служителката от сектор „БДС“ ѝ е обяснила, че такъв документ за самоличност се води изгубен и че е трябвало да напише това в представен ѝ образец на декларация по чл. 17, ал. 1 от Правилника за издаване на българските лични документи.

Въззиваемата страна с писмено становище, приложено на лист 3 от делото, поддържа, че производството по издаване на наказателното

постановление е протекло законосъобразно и не са допуснати съществени процесуални нарушения, фактическата обстановка е правилно установена, а извършването на нарушението от страна на жалбоподателката и вината ѝ счита за категорично доказани. Моли обжалваното наказателно постановление да бъде потвърдено. В съдебно заседание, редовно призована, въззиваемата страна не се представлява.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от П. Л. К., спрямо която е наложено административното наказание, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателката на 04.02.2022 г., установено от разписка за връчване на препис от НП, а жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган (АНО) на 07.02.2022 г. съгласно регистрационния номер, посочен в съпроводителното писмо на лист 1 от делото, поради което 14-дневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено по следните съображения:

От **фактическа страна** съдът приема за установено следното:

На 11.01.2005 г. на жалбоподателката П. Л. К. от ОДМВР – Пловдив бил издаден паспорт № ***, валиден до 11.01.2010 г. Жалбоподателката не върнала този паспорт на ОДМВР – Пловдив като орган, който го е издал, след изтичането на неговата валидност. Паспортът с номер *** се съхранявал в жилището на жалбоподателката К..

На 29.12.2021 г. К. посетила сградата на Второ РУ при ОДМВР – Пловдив, находяща се на адрес гр. Пловдив, ул. „Волга“ № 70, и подала заявление за издаване на български личен документ – паспорт. Служителката, която обработвала документите ѝ, направила справка, при която установила, че жалбоподателката има предходно издаден паспорт – този с № ***, който не бил върнат. К. обяснила, че не носила стария си паспорт заедно със себе си, но предполагала, че той трябвало да бъде някъде в жилището ѝ. На жалбоподателката било обяснено от служителя, че след като не знае точното местоположение на документа си за самоличност, той се води изгубен и че в такъв случай трябва да попълни декларация, в която да уведоми за това обстоятелства. На място на К. бил предоставен екземпляр от декларация по чл. 17, ал. 1 от Правилника за издаване на българските лични документи. Жалбоподателката попълнила тази декларация, която била регистрирана с вх. № 881/29.12.2021 г., като в нея записала, че паспортът е загубен при преместване.

Въз основа на тази декларация и на справка в АИС „Български документи за самоличност“ на 29.12.2021 г. свид. Н.И.Б. – ***, съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) против

жалбоподателката К., в нейно присъствие и в присъствието на свидетел. Препис от акта бил връчен на жалбоподателката срещу разписка. В АУАН свидетелят Б. не описал на коя дата и на кое място е изгубен паспортът с № ***, издаден от ОДМВР – Пловдив, нито попитал жалбоподателката К. за тези обстоятелства. Не били събрани и никакви други доказателства за установяването на тези обстоятелства.

На 04.02.2022 г. жалбоподателката отново се явила в сградата на Второ РУ, ОДМВР – Пловдив, за да получи издадения си нов паспорт № 387978002, като тогава тя върнала и стария си паспорт с № ***, издаден от ОДМВР – Пловдив, чиято валидност била изтекла на 11.01.2010 г. През цялото време до връщането на паспорта той се намирал в жилището на К..

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административнонаказателната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Дава се вяра на показанията на свид. Н.И.Б.. В тях той потвърждава авторството на съставения АУАН. Изяснява още, че актът е съставен изцяло въз основа на писмени материали, които представляват справка в автоматизираната информационна система „Български документи за самоличност“ и попълнената декларация по чл. 17, ал. 1 от Правилника за издаване на българските лични документи. Установява се, че свидетелят не си спомня конкретния случай, но пояснява, че деянието, за което е съставен АУАН, е изгубването на издадения на жалбоподателката паспорт. Свидателят не сочи дата и място, на които паспортът да е изгубен. Показанията на свид. Б. се ценят като добросъвестно дадени от незаинтересовано по делото лице.

Фактическите си изводи съдът формира и въз основа на събраните и проверени по делото писмени доказателства: писмо с вх. № 19574/11.03.2022 г. от началник на Второ РУ при ОДМВР – Пловдив (лист 6 от делото); справка за личен документ паспорт № *** от АИС „БДС“ (лист 7 от делото); справка за лице за П. Л. К. от АИС „БДС“ (лист 8-10 от делото); декларация от П. Л. К. с вх. № 881/29.12.2021 г. по описа на Второ РУ при ОДМВР-Пловдив; Заповед № 8121к-8559/22.08.2018 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 8121з-493/01.09.2014 г. на министъра на вътрешните работи. В посочените доказателствени материали не се съдържат съществени противоречия и от същите по категоричен и несъмнен начин се установява фактическата обстановка, приета от съда за доказана.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

От събраните и проверени по делото доказателства се установява, че в полза на жалбоподателката К. е издаден паспорт № *** с дата на издаване

11.01.2005 г. и валиден до 11.01.2010 г. Съгласно § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на ЗБЛД документ за самоличност е удостоверятелен документ, издаден от компетентните органи на Република България с цел индивидуална идентификация на българските и чуждестранните граждани. Според чл. 13, ал. 1 - ал. 3 от ЗБЛД на българските граждани се издават следните документи за самоличност: лична карта; паспорт, дипломатически паспорт, служебен паспорт, моряшки паспорт, военна карта за самоличност; свидетелство за управление на моторно превозно средство; временна карта за самоличност, заместваща личната карта на български граждани, спрямо които е постановено отнемане на документите за самоличност на основание чл. 68, ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс и документи, заместващи паспорта: временен паспорт; служебен открит лист за преминаване на границата и временен паспорт за окончателно напускане на Република България.

Разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД задължава гражданите, притежатели на български лични документи, да ги пазят от повреждане, унищожаване или загубване. В случая по делото се установява, че жалбоподателката К. е подала заявление за издаване на български личен документ – паспорт, при което е констатирано, че тя не е върнала издаден ѝ предходен паспорт, чиято валидност е изтекла. Доколкото жалбоподателката не е носила със себе си процесния паспорт № ***, ѝ е предоставена за попълване декларация по чл. 17, ал. 1 от Правилника за издаване на българските лични документи, която е попълнена и е приложена по преписката.

Въпреки това съдът приема, че наказателното постановление подлежи на отмяна на първо място поради неправилно приложение на материалния закон. С обжалваното НП жалбоподателката К. е наказаната за това, че не е взела мерки за опазване на български личен документ – задграничен паспорт № ***, който да е изгубен. От доказателствата по делото се установява, че на 29.12.2021 г., когато жалбоподателката се е явила в сградата на Второ РУ при ОДМВР-Пловдив и е подала заявление за издаване на документ за самоличност – паспорт, тя действително не е носила в себе си и не е върнала процесния паспорт с № ***. По делото като писмено доказателство е приета справка от АИС „Български документи за самоличност“, съгласно която, както и от постъпилия отговор от началника на Второ РУ при ОДМВР – Пловдив, приложен на лист 6 от делото, се установява, че на 04.02.2022 г. жалбоподателката К. **сама е върнала** паспорта № ***, за чието изгубване е наказана. Съгласно съдебната практика по приложението на разпоредбата на 81, ал. 2, т. 2 от ЗБЛД, послужила като правно основание за налагане на административното наказание, под правната квалификация „изгубване“ се подвежда такова поведение от фактическа страна, при което е налице **безвъзвратно лишаване** от държането на такъв документ от съответното лице, комуто той е предоставен, извън случаите на унищожаване или повреждане - така изрично *Решение от 07.12.2015 г. по к.а.н.д. № 10348/2015 г. на Административен съд – Велико Търново; Решение от 01.02.2016 г. по*

к.а.н.д. № 412/2015 г. на Административен съд – Стара Загора; Решение №77 от 07.02.2014 г. по к.а.н.д. № 17/2014 г. на Административен съд – Видин. Фактите по делото оборват извода за изгубен български личен документ. Макар обективно тези обстоятелства да са изяснени след издаването на наказателното постановление, то това не е основание да бъдат игнорирани относими доказателства, тъй като районният съд е инстанция по фактите и следва да установи обективната истина. В конкретния случай поведението на жалбоподателката К. не се подвежда под състава на вмененото ѝ административно нарушение. Както се установява по делото, същата е знаела местонахождението на документа, но не го е носила със себе си. Поради получени некоректни указания жалбоподателката е подвеждана, че предпоставка, за да получи административната услуга, която заявява, е да потвърди изгубването на предходно издадения паспорт. Справката от АИС „БДС“ и по-конкретно установеният от нея факт, че в кратък срок след датата на деянието К. се е явила във Второ РУ и сама е върнала паспорта с № ***, доказва достоверността на твърдението ѝ и същевременно оборва правния извод в наказателното постановление документът за самоличност да е изгубен. Не може да бъде поставен знак за равенство между несвоевременното връщане и непредставяне на документа за самоличност пред органа, който го е издал, и неговото изгубване. За процесния паспорт с № *** не се доказва да е бил изгубен към 29.12.2021 г., а все още да е бил във фактическата власт на жалбоподателката К..

На следващо място съдът приема, че при издаването на наказателното постановление са допуснати и процесуални нарушения, които са от категорията на съществените, тъй като ограничават правото на защита на санкционираното лице и препятстват съдебния контрол, като тези пороци в процедурата не могат да бъдат санирани на настоящия етап от процеса. Изпълнителното деяние, което съгласно чл. 81, ал. 2, т. 2 от ЗБЛД е наказуемо с административно наказание, е изгубване, повреждане или унищожаване на български личен документ. В конкретния случай се твърди процесният паспорт № *** да е бил изгубен, но нито в акта за установяване на нарушението, нито в НП е описана датата, когато това се е случило. Именно от тази дата обаче следва да започне да тече едногодишният срок за съставяне на АУАН по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. За описаната в наказателното постановление дата 29.12.2021 г. по делото се прави извод да е единствено датата на установяване на нарушението, но не и на неговото извършване. Липсват описани факти, които да бъдат отнесени към 29.12.2021 г. и да представляват поведение по изгубване на процесния български личен документ. На тази дата единствено е попълнена декларацията по чл. 17, ал. 1 от Правилника за издаване на българските лични документи, което отново затвърждава извода, че тогава контролният орган единствено е констатирал определени обстоятелства, които обективно са настъпили на друга, по-ранна дата, която обаче е останала неизяснена и неизследвана. В тази връзка възможно е било в самата декларация да се изиска от жалбоподателката да

посочи период от време, когато документът е изгубен. Не са положени дължимите усилия за установяването на обективната истина, което ако беше сторено, то щеше още изначално да се изясни, че паспортът въобще не е изгубен, а единствено не е върнат. Порокът, изразяващ се в липса на дата на извършване на нарушението, е допуснат още при съставянето на АУАН, а в последствие е пренесен и в обжалваното наказателно постановление. Редът за отстраняване на нередовности по чл. 53, ал. 2 от ЗАНН е неприложим. Касае се за признак от състава на нарушението, който не може да бъде предявен на жалбоподателя за пръв път едва със съдебното решение. Така констатираният порок всякога се квалифицира като съществено процесуално нарушение, което означава, че на самостоятелно основание влече отмяна на обжалвания правораздавателен акт. Същественият характер на допуснатото нарушение се обуславя от правните последици, които следват от непълнотата в описанието на признаците от състава на нарушението – в случая е препятстваната преценката за спазването на давностните срокове по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН за реализиране на административнонаказателната отговорност на дееца. Преценката за началото на едногодишния срок, течащ от датата на извършване на нарушението, не може да почива на предположения. Макар тримесечният срок от откриването на нарушителя да не е изтекъл, то обективно е възможно началото на този срок да попада след като вече е изтекъл едногодишният срок, броен от датата на довършване на деянието. Тази преценка, както беше посочено, в случая не може да бъде направена по делото. Точното и ясно описание на датата на извършване на нарушението представлява гаранция и за възможността за адекватно и пълноценно упражняване на правото на защита, от която жалбоподателката в настоящото производство е лишена. В съдебната практика, включително по приложението на приетата за нарушена правна норма, липсата на посочена дата на извършване на нарушението трайно и последователно се приема за съществено процесуално нарушение - така *Решение от 11.07.2019 г. по к.а.н.д. № 552/2019 г. на Административен съд – Хасково; Решение № 223 от 12.10.2018 г. по к.а.н.д. № 198/2018 г. на Административен съд – Шумен; Решение № 1331 от 17.07.2017 г. по к.а.н.д. № 1649/2017 г. на Административен съд – Варна; Решение № 537 от 10.12.2019 г. по к.а.н.д. № 640/2019 г. на Административен съд – Враца.*

Съществен порок на наказателното постановление е и липсата на определено място на извършване на нарушението. Описаното в постановлението място – град Пловдив, ул. „Волга“ № 70 в сградата на Второ РУ, представлява единствено мястото на установяване на деянието, но не и на неговото извършване. Изпълнителното деяние на нарушението по чл. 81, ал. 2, т. 2 от ЗБЛД е изгубване, повреждане или унищожаване на български личен документ. За процесния паспорт, издаден на жалбоподателката К., наказващият орган е приел да е изгубен, но не е посочил дори населеното място, където приема, че е осъществено това деяние. Не би могла да се възприеме тезата, че описаният в НП административен адрес на територията

на град Пловдив е и мястото на извършване на нарушението, тъй като се посочи, че това е адресът на Второ РУ при ОДМВР – Пловдив. Хипотетичният извод, че документът за самоличност – паспорт, издаден на жалбоподателката К., е загубен именно в сградата на Районното управление, не намира никаква подкрепа в доказателствата по делото.

По тези съображения съдът приема, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно и необосновано, поради което то трябва да бъде отменено.

Страните не са направили искания за присъждането на разноси в процеса. С оглед изхода на делото и основателността на жалбата право на разноси възниква единствено за жалбоподателката, която обаче не е поискала овъзмездяване на сторени разноси, нито е доказала извършването на такива. По тези съображения разноси не се дължат на никоя от страните.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 3, т. 1 и т. 2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 02-БДС-881/10.01.2022 г., издадено от Г.Н.М. – ***, с което на П. Л. К., ЕГН: *****, с адрес:***, *** на основание чл. 81, ал. 2, т. 2 от Закона за българските лични документи е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **30 (тридесет) лева** за нарушение по чл. 7, ал. 1 от Закона за българските лични документи.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е постановено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____